

פרשת דוד

יו"ל ע"י מוסדות "מקדש לדוד" ישראל

בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
בן הצדיק המלובן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי **חיים פינטו** זע"א

כב' אדר תשפ"ה 1277
פרשת ויקהל

שבת פרה

יורשלים	תל אביב	חיפה	באר שבע
17:16	17:32	17:25	17:25
כניסה			
18:28	18:29	18:29	18:29
יציאה			
19:04	19:06	19:05	19:06
רבנו תם			

הילולא דצדיקיא

כב' אדר
רבי שלמה זעפראני
ראש ישיבת 'כתר תורה'

כג' אדר
רבי יאשיהו פינטו זע"א

כד' אדר
רבי אליהו הכהן
מח"ס 'אדר מוסר'

כה' אדר
רבי שבתאי כורך ספרים

כו' אדר
ר' דוד הלוי
בעל 'טורי זהב'

כז' אדר
רבי שלמה אלישוב
בעל 'לשם שבו ואחלמה'

הקהל הדגיש להם משה את ענין המלכת השי"ת שיש במצוות השבת - שהרי את פרטיה ומצוותיה כבר לימדם קודם לכן במרה - והוא הוא התיקון לפריקת עול מלכות שמים שהיה בחטא העגל.

ומעתה מבואר נפלא מדוע הביא משה את שני הציורים לפונדק אחד. השבת שתכליתה גילוי מלכות ה', היא ההכנה לבניית המשכן - לתיקון פריקת העול שבחטא העגל ולקבלת עול מלכות שמים. וא"כ המשמעות המיוחדת שיש בהקהלה זו מכוונת אף לציורי בנין המשכן, שההקהלה והמלכת השי"ת הטמון בחובה, היא היא ההכנה הנצרכת לתיקון פגם מעשה העגל ע"י הקמת המשכן.

ובשבת ג"כ יש את שני הבחינות, תיקון הגוף והנפש, ותיקון הרוש. היהודי מצווה לשבות בשבת, וגם את ממונו ורכושו צריך להשבית. והטעם לכך שענין השבת הוא ניתוק מהחומריות ומעולם המעשה, להתקשר ולהידבק ברוחניות, לחוש שאנו סמוכים על שולחן המלך, ולהסיר מליבנו כל מחשבה על פעולה ועבודה. ואפילו לדבר בעניני חול אסור, שהרי איננו זקוקים לכלום, יש לנו מלך גדול שדואג לנו ומספק את כל צרכינו. וכך בשבת מגיע היהודי לאמונה בחוש שאין לו מעצמו כלום, אם כל השבוע טורח ועמל ויגע לפרנסתו, הרי שבשבת בוקע אור האמונה שלא טירחתו ויגיעתו היא המפרנסת אותו, אלא הוא תלוי וסמוך על השי"ת, הוא המפרנס והמשפיע הכל.

וכדי להגיע לאמונה זו, נצטוונו לפרוק עול העבודה והטרחה לשבות ממלאכה, ולהרגיש בחוש איך אנו סמוכים על השי"ת. וכדי להגיע לשלימות תחושה זו, ציונו השי"ת להתנתק גם מרכושו וממונו, שגם הוא ישבות בשבת ולא יעשה מלאכה. כי אף דשאנו ושובתים, אם ממונו עובד בשבילנו הרי עדין קשורים אנו לחומריות ובטחים בה, ואין זה משענת מוחלטת על השי"ת.

הרי שהתכלית בשביתת השבת לקבוע בנפשנו ניתוק מהגשמיות והחומריות, לקדש את עצמינו להידבק בהשי"ת. ופעולה זו משיפיעה על כל משך ימי השבוע, גם כשנכנס לימי המעשה נקדש את פעולותינו להיות לשם שמים, וממונינו ורכושו מקבלים משמעות אחרת לגמרי. השביתה בשבת נותנת מבט שונה על הרכוש, שאינו אלא אמצעי לעבודת השי"ת ואינו תכלית בפני עצמו, ובזה החומר מתעלה ומתקדש.

ובשעה שעמדו עם ישראל בפני תהליך התיקון לחטא העגל שהיה פגם ברוחם ובממונם, והתיקון הוא ע"י קבלת עומ"ש בדעתם, והעלאת וקידוש רכושם להגיע לתכליתו להביא לכבוד שמים והשראת השכינה. בא משה רבינו ובאותו מעמד ציוה אותם על השבת שהיא ההכנה הראויה והפעולה הנצרכת לקדש את הממון שנטמא במעשה העגל. שע"י השביתה בשבת מקבל הרכוש דרגה גבוהה ומעלה נכבדת להיות כלי שרת לעבודת השי"ת, ויוצא מחומר לרוח ומטומאה לטהרה. וכאשר יטהרו את ממונם מפגם חטא העגל ע"י קדושת השבת, אז יהיה ראוי להגיע לתכליתו - להגישו ולהקטירו להאדרת כבוד שמים ולהיות כלי טהור להשראת השכינה.

משניר לדוד

השבת והמשכן, והקשר שבניהם

"ויקהל משה את כל עדת בני ישראל... ששת ימים תעשה כל מלאכה וביום השביעי יהיה לכם קודש שבת שבתון לה" (שמות לה, א-ב).

רבתינו ביארו לנו הטעם בהקדמת הציורי על השבת, אבל עדין יש לנו לעמוד על פרט נוסף בפרשה זו, מדוע נאמרו שני ציורים אלו במעמד אחד ובאותה שעה, דבר המלמדנו על קשר עמוק ופנימי בין שני הציורים - השבת והמשכן.

משמעות מיוחדת יש ל"ויקהל" לדברי חכמינו ז"ל. וז"ל הילקוט (ר"פ ויקהל) - רבותינו בעלי אגדה אומרים, מתחלת התורה ועד סופה אין בה פרשה שנאמר בראשה ויקהל אלא זאת בלבד. אמר הקב"ה, עשה לך קהלות גדולות ודרוש לפנייהם רבים הלכות שבת, כדי שילמדו ממך דורות הבאים להקהיל קהלות בכל שבת ושבת ולכנס בבתי מדרשות, ללמד ולהורות לישראל דברי תורה איסור והיתר, כדי שיהא שמי הגדול מתקלס בין בני.

הנה ביארו לנו רבותינו מה נשתנה הציורי על השבת שנאמר במקלות ישראל, ופה אנו עומדים ושואלים, הרי בהקהלה זו הצטוו ישראל גם על המשכן, ומהי משמעות "ויקהל" לגבי הציורי השני - המשכן. מדוע היה צריך לצוות עליו בקהילת עם ישראל.

ונראה בביאורן של דברים. הנה ידוע שהמשכן היה תיקון וכפרה לחטא העגל, וגם סימן והוכחה לכך שהקב"ה סלח ומחל לישראל על אותו העוון, וחזר להשרות את שכינתו בתוכם. ביום הכיפורים - יום בו סלח השי"ת על חטא העגל, ירד משה והקהיל את עם ישראל לצוותם על המשכן. ואמרו במדרש; אמר הקב"ה, יבא זהב שבמשכן ויכפר על זהב שנעשה בו העגל, ולכן מתכפרין בזהב "וזאת התרומה אשר תקחו מאתם זהב".

החטא הגדול שבמעשה העגל היה כפירה בהשי"ת ועבודה זרה. ועוון זה באו ישראל לתקן בבנין המשכן. וכתשובת המשקל על אשר פרקו עול השי"ת מעליהם, באו והתאמצו לקבל את מלכותו עליהם בגילוי בהשראת השכינה בתוכם, לבנות לו בית ולהמליכו עליהם.

והנה איתא במדרש תנחומא, ויקהל משה - אמר להן הקב"ה לישראל, אם אתם נקהלים בכל שבת ושבת לבתי כנסיות ולבתי מדרשות וקורין בתורה ובנביאים, מעלה אני עליכם כאילו המלכתם אותי בעולמי. מבואר שתכלית ציווי ואזהרת השבת בהקהלה דוקא, הוא כדי להגיע להמלכת השי"ת.

ואמנם ענין ההקהלה נאמר כלפי מצוות השבת, אך קשור הוא ומחובר לתכלית המשכן. שענין ההקהלה הוא קבלת עול מלכות שמים שיש במצוות השבת, שהרי תכלית השבת היא האמונה בחידוש העולם והשגחת השי"ת עליו. ובמעמד

פניני הפרשה

פנינים קצרים מפרשת השבוע

המועד הטוב ביותר לאחדות ישראל

"ויקהל משה את כל עדת בני ישראל" (שמות לה, א)

לפירושו של רש"י שמועד ההקהל היה למחרת יום הכיפורים, כותב ה'כלי יקר' שיש לרמז, שהקהל זה היה כדי לתווך את השלום ביניהם, כי אין אדם דר עם נחש בכפיפה אחת, ואחר שרצה להודיעם מעשה המשכן שיהיו כולם שותפים בו, דומה הוא כאילו הושיב את כולם במדור אחד, ולכן הוצרך להקהילם תחלה כדי שיהיו באגודה אחת.

ולפי שכל חנייתם היו במחלוקת ובפירוד, וא"כ איך אפשר יהיה להקהילם, לזה מצא משה עצה טובה להקהילם ממחרת יום הכיפורים, לפי שביום כיפור השלום מתווך ביניהם, והם באגודה אחת, ע"כ ה' נקל להקהילם.

החלק החמישי והששי בשו"ע

"וימלא אותו רוח א-להים בחכמה בתבונה ובדעת" (שמות לה, לא)

הנה על בצלאל נאמר "וימלא אותו רוח א-להים בחכמה בתבונה ובדעת", ואח"כ כתוב "ולהורות נתן בלבבו", ולכאורה כפל דברים הוא, כי אם "מלאתי חכמה ותבונה", אז בודאי שגם יכול הוא להורות הלכה.

מבאר ר' יוסף בנימין וואזנר בשם זקנו הגאון רבי שמואל הלוי וואזנר זצ"ל, שטמון כאן יסוד גדול בהוראת ההלכה הפסוקה; כי אדם יכול להיות מלא בחכמה ותבונה, אבל לא ידע להכריע בהלכה, בהיות ובכדי לפסוק הלכה ולקחת בחשבון את כל הדברים צריך ברכה מיוחדת.

והוסיף ש'העולם' אומרים שבכדי לפסוק הלכה צריך לדעת גם את החלק החמישי בשו"ע, והוא איך להתנהג עם אנשים, אבל במשך השנים למד גם את החלק השישי בשו"ע והוא איך להתנהג עם כאלו שאינם אנשים...

לשמוח בשמחת הזולת

בספר 'פרח שושן' כתב שכאשר משח משה את בני אהרן לכהן לעבודה בבית המקדש, הוא משח אותם מתוך שמחה, כמו שמשח את אהרן אחיו.

כלומר, על אף שכאשר משח את אהרן ונתמנה להיות כהן גדול, בודאי לא היתה מעורבת קנאה מאחר ומשה עצמו זכה להיות רבן של כל הנביאים ומלך על כל ישראל, וחלקו גדול משל אהרן. אולם כאשר משח משה את בני אהרן לכהנים, היה מקום לחשוש שתהיה מעורבת קנאה בבניו של אהרן שזכו לכהונה מה שלא זכו בניו של משה, לכן אמר לו הקב"ה שימשח את בני אהרן בשמחה.

במסילת נעלה

שביבי אמונה ובטחון
מפקנסו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חגניה פינטו שליט"א

הצדיק צופה למרחוק

כאשר שהיתי באחד הפעמים בעיר ליאון שבצרפת באה לפני אשה וסיפרה לי שלאמה לא היו שנים רבות ילדים ובצר לה היא הלכה לצדיק רבי חיים פינטו זיע"א, וביקשה ממנו שיברכה בזרע של קיימא. להפתעתה ביקש ממנה הצדיק רבי חיים זיע"א שתביא לו סכום מסוים כפול שלוש, כדי שזכות מצות הצדקה תעמוד לה וברכתו תוכל להתקיים בה. כאשר שאלה אותו האשה מדוע הוא מעוניין בסכום משולש, השיב לה שברצונו לברך אותה ואת בתה ואת נכדתה. - אותה האשה עשתה כדבריו ונתנה לצדיק רבי חיים זיע"א את הסכום שנקב כפול שלוש. ובאמת בחסדי ה' כי רבים הם, זכתה האשה כעבור זמן לא רב לחבוק את פרי בטנה.

כעבור מספר שנים רעשו כותרות העיתונים על מטוס שטס מן העיר ליאון לכיוון שטרסבורג, והנה המטוס התרסק על כל נוסעיו ורק אשה אחת מבין כל יושבי המטוס נותרה בחיים, ויהי הדבר לפלא גדול. אותה אשה שנותרה בחיים קוראים לה גברת לוי והיא באה לפני עם אמה וסיפרה לי את זה הסיפור המוזכר לעיל, ואמרה שעתה היא מבינה מדוע ביקש הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א מאמה שתביא לו סכום כסף משולש, שהיה זה משום כופר על נפשה של בתה ונכדתה שעתידה להיוולד ממנה, שהרי מה ענין שתזכה לזרע של קיימא אם לאחר דור הוא יכרת, ומשום כך לקח הצדיק פדיון נפש עבור שלושתם.

וכששמעתי את הסיפור אחזה בי הצמרמורת ונוכחתי לראות עד כמה גדולה ורחבה ראייתם של הצדיקים, שביכולתם לחזות ולצפות את אשר עתיד להתרחש, ובהתאם לכך לכלכל את צעדיהם.

וכמו כן מסופר על מעשה שארע עם הגאון רבי עקיבא איגר זצ"ל שהביאו לפניו אדם שסרב לתת גט לאשתו שנים רבות, דבר אשר גרם לה עינוי וסבל רב ממושך. אמר לו הגאון רבי עקיבא איגר זצ"ל שאשה יכולה להשתחרר מבעלה בשני אופנים, או על ידי גט או במיתת הבעל, ואותו אדם מסורב גט לגלג על דברי הרב והעזיז פנים כנגדו, ועמד על דעתו לא לתת גט לאשתו בשום פנים ואופן. והנה דברי הרב נתקיימו וכעבור זמן לא רב אותו אדם מצא את מותו במיתה משונה.

וכאשר קוראים סיפורים אלו מתחזקת בנו האמונת חכמים, וחזוק זה לא יכול להישאר כחזוק בעלמא, אלא יש לעשות אף מעשה, שעל כל אדם ואדם לקחת מוסר לעצמו ולהקפיד ביתר שאת על דברי הכתוב (דברים יז, י) "ועשית ככל אשר יורוך", שאף אם דברי הרב נראים בתחילה מעט תמוהים, יש ללכת אחריהם בעיניים עיוורות (עי' ספרי שופטים יא), משום שרק גדולי הדור בראייתם החדה יכולים לצפות ולחזות את אשר עתיד לקרות.

וסיבת ראיית הצדיקים למרחוק היא מפני שהם קשורים בפקודי ה' המשמחי לב, והמצוות מאירות את עיניהם, וכל אדם יכול להיות משכן לשכינה על ידי שיעסוק בתורה ובקיום מצוותיה.

נצור לשונך

חרם קדמונים

כתבו הפוסקים, שיש תקנה וחרם קדמונים, שלא להוציא לעז ושם רע על המתים. וכל זה אפילו אם המת עם הארץ, וכל שכן אם הוא תלמיד חכם, בודאי המבזה אותו - עוון פלילי הוא, והוא חייב נידוי על זה, כמו שנפסק ביורה דעה. ואיסור של המבזה תלמיד חכם הוא אפילו אם מבזה אותו בעצמו, וכל שכן שאסור לבזות את דברי תורתו.

דברי חכמים

פרפראות לפרשה
משולחנם של חכמי התורה

הרב שראה את כלי המקדש

קיץ תרפ"ט. ויטוריו אמנואלה השלישי, מלך איטליה, ערך ביקור במספר מדינות אשר תחת חסותו, ביניהם מדינת לוב והעיר טריפולי. יהודי העיר ערכו קבלת פנים מפוארת בראשות רבם, הלא הוא רבי יצחק חי בוקובזה זצ"ל, שהיה גאון בתורת הנסתר וחיבר ספרים רבים בתורה ובהלכה בש"ס ובקבלה.

בשיאו של הביקור הגיעה הפמליה המלכותית לבית הכנסת המפואר של הקהילה. הרב הישיש שהתקרב לגבורות שמונים שנה, יצא לקבל את פני המלך יחד עם כל מנהיגי הקהילה ויהודי העיר. המחזה של הרב הלוז בגלימה לבנה כשעל כתפו עטיה טליתו ומצנפת שחורה לראשו, פניו מאירות והוא מוקף בבני קהילתו.

הפמליה נכנסה לבית הכנסת, המלך עלה לבימה שליד ארון הקודש, ההיכל נפתח וספרי התורה שבתוכו הבהיקו בכל הזרם והזרם, המלך היה מוקסם מהמראה. הרב בוקובזה פתח בניגון בברכת 'הנותן תשועה למלכים', כאשר מתורגמן מתרגם למלך את דברי הרב ואת תוכן הברכה, הקהל הרב ענה 'אמן' בהתרגשות מהברכה הנדירה והמעמד המיוחד. המלך נראה מרוצה ביותר מהכבוד הרב שקיבל מהקהילה היהודית ובמיוחד הוקסם מרב הקהילה, לחץ את ידו והודה על הברכה שיצאה מעמקי לבו, וכאות הוקרה העניק לרב עיטור של כבוד ממשלת איטליה.

כשנפרד, ביקש להזמין את הרב לרומא לביקור גומלין לחתונת בנו יורש העצר, הרב ענה לו שזה קשה עבורו ויש בכך ביטול תורה. המלך שחשק מאד בביקורו של הרב השיב לו שהוא ישלח לו את האוניה המלכותית שלו, והרב יבוא עם רעייתו וכמה תלמידי חכמים, וכך הרב לא יצטרך לבטל מתלמודו, הרב בוקובזה נענה.

בהגיע המועד נשלחה אליו אוניית המלך שלקחה את הרב ותלמידיו. בבואו, התקבל הרב בכבוד גדול כאחד משרי המלוכה. הוא נלקח לארמון המלך ברומא, שם עמדה להיערך החתונה המפוארת. ליד השולחן הסבו כל גדולי רומא ושריה ומוזמנים רבים שבאו לשמוח בשמחת המלך בנשואי בנו.

לאחר החתונה נקרא הרב לראיון אצל המלך. שוב התקבל בכבוד מלכים, וכל בקשותיו לטובת קהל בני עדתו התמלאו. לבסוף, שאל אותו המלך אם הוא מבקש ממנו בקשה אישית, בתחילה סירב הרב בוקובזה ואמר שאינו מעוניין בשום דבר, אך לאחר הפצרות רבות מהמלך אמר לו שיש לו בקשה אחת, והיא לבקר בוותיקן כדי לראות את כלי המקדש. המלך התקשה בתחילה למלאות את בקשתו ואמר לו שהמקום אינו תחת שיפוטו, ואינו רשאי להתערב בנעשה שם. אך כשראה המלך שהרב בוקובזה לא מעוניין בשום דבר אחר מלבד זה, דיבר על כך עם האפיפיור ולחץ עליו, עד שאשר לרב בוקובזה להיכנס לשם ביחידות למחרת היום.

במשך הלילה טיהר עצמו הרב בוקובזה בסילודין וישב ועסק בתורה, לאחר שהתפלל שחרית ובהגיע השעה היעודה, שם פעמיו לעבר המקום שנקבע לו, וכך נכנס בגפו כשתלמידיו ממתנינים לו מחוץ לשער בכיליון עינים, ומשרת מתוך הוותיקן מלווה את הרב פנימה. כשהגיע למרתף הוותיקן ששם הכלים, הסיט המשרת את הווילון אשר מאחוריו היו מונחים כלי המקדש. הביט הרב בוקובזה לרגע בכלי המקדש וביקש לצאת מהמקום, ואמר שהוא מסתפק במה שראה.

תלמידיו שהמתינו לו מחוץ לשער מתארים שיצא עם פנים מאירות ביותר אך לא אמר דבר. מיד לאחר מכן חזר באונייה לטריפולי שבלוב ושם עלה לביתו כשהוא שומר על תענית דיבור כארבעים יום ולא פוסק מלעסוק בתורה, לאחר ארבעים יום השיב את נשמתו לבוראה כשהוא בן שבעים ושבע שנים והסוד מה ראה נגנז יחד איתו.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בין הכניסה ליציאה

"ויצאו כל עדת בני ישראל מלפני משה" (לה, כ)

ולכאורה קשה דהרי משה רבינו ע"ה קיבץ את כל עם ישראל במקום פתוח שאי אפשר שנכנסו כולם לבית אחד, ואם כן לאחר שגמר לדבר עמם מה שייך לומר "ויצאו", והלא לא היו מכוונים במקום אחד שיתאים לכך לשון "ויצאו".

ובספר 'אור פני משה' עמד על דיוק אחר:

מדוע נאמר בפסוק "ויצאו מלפני משה" ולא מלפני הקב"ה, משום שהקב"ה מלא כל הארץ כבודו ואי אפשר לצאת מלפניו, לכן דיין הפסוק לכתוב מלפני משה דווקא.

ומכל מקום המילה "ויצאו" - קשיא.

ונראה לי ליישב על פי משל לאדם הנכנס לצדיק לקבל עצה או ברכה, הוא נכנס דואג ומצטער, וכאשר הוא שומע דברי נוחם, דברי חיזוק ודברי ברכה, הרי הוא נראה פתאים מחייך ולבבו מתרחב להתעודד מהצרה הבאה עליו, אם כן מוכח שהוא נכנס בצורה אחת ויצא בצורה אחרת.

הוא הדבר, כשעם ישראל חטאו בעגל וציפו וחיכו למשה שירד מעם ה', מה ישיב להם משה ולדעת מה דיבר ה', אם כן הם היו דאוגים ולחוצים וכשירד משה למחרת יום הכיפורים שחל אז ביום שלישי, והקהיל את כל עם ישראל ביום רביעי ואמר להם ה' ציווה לבנות המשכן להביא זהב וכסף ולכפר על ידי כך על מעשה העגל ויתכפר לעם ישראל חטאם, היה בזה עידוד גדול לעם ישראל שהנה כיפר ה' להם ומשרה שכינתו בתוכם ואז נתעוררו כולם להביא נדבה בבוקר בבוקר, דהיינו יום חמישי ושישי, ובשבת נצטוו שלא להביא שאין בניית המשכן דוחה שבת. לכן נאמר "ויצאו מלפני משה" שכתת כשנפרדו ממנו היו בצורה אחרת ממה שנכנסו.

ומכאן נלמד מוסר השכל גדול ועצום, כי כשאדם נכנס להתפלל או ללמוד, לא יתכן שישאר לאחר התפילה באותו מצב ובאותן מחשבות שהיו לו לפני התפילה, אלא אדרבה עליו להראות שמח יותר כי "פקודי ה' ישרים משמחי לב" (תהילים יט, ט).

במה מפטירין

הפטרת השבוע: "בן אדם" (יחזקאל לו).

הקשר לפרשה: בהפטרה מסופר על המים הטהורים שהקב"ה יזה על עמו ישראל לעתיד לבא, מעין המבואר בפרשת פרה בה מזים את אפר הפרה האדומה על הטמאים.

מבט לפרשה

זהב שהובא למשכן

זכרונות נעימים עד מאוד ליו אותי מהתקופה שבה עבדתי אצלך. יושרך ומידותיך הטובות, סלחנותך לכל יציר נברא, וההשתדלות שהשתדלת להנעים את האוירה במחיצתך, היו בזכרוני כל העת, גם בשנים מאוחרות יותר, כשדרכינו נפרדו זו מזו. מיד כשראייתך נכנס לחנות הפרוות שלי, החלטתי למכור לך את הסחורה במחיר מוזל מאוד, כדי להחזיר לך ולו במשהו על כל שעשית למעני בתקופת עבודתי אצלך.

ואכן, מכרתי לך מרצוני את הפרוות במחיר ה'מצחיק' ההוא, שלא החזיר לי אפילו את העלות שהשקעתי אני בקניית הפרוות. הכל היה שווה לי, כדי לגרום לך נחת רוח.

גם כשהגעת בפעם השניה, לא שיניתי את טעמי ויחסי אליך. ברם, לאחר מכן, נזכרתי שבתקופת עבודתי אצלך, היית מדבר רבות בשבחה של הדת היהודית, והאמונה בבורא עולם, מחד גיסא, ובטלת לחלוטין את כל מי שדיבר על אלוהים אחרים.

ברגע שנזכרתי בכך, החלטתי שלא שווה לי להעשירך עושר כה רב, במכירת הפרוות במחיר המוזל, אלא אם כן אעמידך בנסיון ואדרוש ממך לנשק את הצלם שלי, ואראה האם הדברים שדיברת אתנו אז, מפעמים באמת בליבך, והינך מאמין באלוקיך עד תום, או שמא הכל היה מן השפה ולחוץ.

ועכשיו, משראיית את אמונתך העזה, ונוכחתי בעצמי בנאמנותך לבורא עולם, אני משאיר בידך את כל הפרוות שקנית ממני, עם הרווח הגדול בצידן, ואף אמכור לך עוד ועוד פרווות, ובמחירים יותר מוזלים, על מנת שתצליח להרוויח עוד כסף, ולהתעשר בצורה יותר משמעותית.

מה למדנו מסיפור זה, שסופר כאמור על ידי אחת מראשי הישיבות?

ההצלחה והשגשוג המתנינו ליהודי הוא מאחרי הדלת. אם לא היה עומד בנסיון, חלילה, ומנשק את הצלם, או מוציא מילה אחת מפיו נגד האמונה, לא היה זוכה להגיע למה שהגיע.

רק משעמד בנסיון הגדול, והוכיח להשי"ת שהוא מאמין שכל מה שהוא עושה עימו - לטובה הוא עושה, ואיש לא יצליח ליטול ממנו את האמונה הזו, נפתחו בפניו שערי ההצלחה והסיעתא דשמיא.

אותו עד שהגיע למחיר הלא יאמן הזה... ותבע ממנו להחזיר לו את כל הפרוות...

היהודי היה המום, ולא הבין על מה רגשה הארץ ועל מה נעו אמות הסיפין.

'הרי אתה עצמך הצעת לי לרכוש את הפרוות במחיר זה, ומה אתה רוצה עכשיו ממני? שאל.

אבל עד שפנה ימין ושמאל, הגיעו שוטרים והניחו אזיקים על ידיו, ושמו אותו במעצר.

לסוחר ההוא, כך התברר, היו קשרים טובים עם ראשי השלטון, ובשל מעמדו המכובד מילאו רשויות החוק אחר הוראותיו, והיהודי הובל לבית הכלא. לא עזרו לו כל הטענות וההצטדקויות שמעולם לא גזל פרוטה מאף אחד, וגם הפעם איננו אשם במה שקרה. החוקרים האמינו לסוחר, והיהודי הושם מאחרי סורג וברית.

כעבור מספר ימים, נכנס הסוחר אל תא המעצר של העצור היהודי, ואמר לו: יש לי להציע לך עיסקה מסוימת, ואם תמלא אחר התנאי שלי, תשתחרר מיידית מבית הכלא.

היהודי שלא ידע מה מתכוון הסוחר להציע לו, נטה אוזניו כאפרכסת, ואז אמר לו הסוחר:

יש עמדי כאן צלם של האלוהים שלנו. אם תנשק אותו, אדבר עם שלטונות הכלא שישחררוך מיידית מבית האסורים.

היהודי שמע והזדעזע. הוא התעשת באופן מידי, ואמר לסוחר, באמיצות ובאמונה, שהוא אינו חושב כלל למלא אחר דבריו. 'אני יהודי, ואסור לי לעשות מה שאתה אומר, ואני אף מצווה על כך ביהרג ובל יעבור, והנה אני מוכן ומזומן למסור עצמי להריגה. לא יעזור לך שום דבר!'

הסוחר ניסה לשכנעו שוב ושוב, ומשראה שהיהודי נותר בן נאמן לאלוקיו, ואינו מתכוון להמירו באלוהים אחרים, שינה לפתע את טון דיבורו, והתייחס אל היהודי הכלוא בנעימות וברוך.

האם אינך מכירני? שאל. הסתכל אליי, ותגיד האם אינך זכור שעבדתי אצלך לפני למעלה מ-30 שנה, אמר הסוחר. כך או כך, ברצוני לבשר לך שאתה משוחרר מן הכלא, ובוא ואספר לך את השתלשלות הדברים החל מהרגע שהגעת לשוק כדי לרכוש את הפרווה.

אנחנו חושבים שהנשים באו ומסרו את תכשיטיהן לבניית המשכן, עקב רצונן ליטול חלק בבניית המשכן, אבל הספורנו מדגיש שבגלל אהבת השם יתברך שהיתה בליבן של הנשים, הן מאסו בתכשיטיהן.

וז"ל הספורנו: 'ואותן הנשים מאסו עניני תכשיטיהן, והקדישו מראותיהן להורות אינן צריכות עוד להן'.

למדנו בא הדבר, שהאדם המתקשר לענייני הרוחניות, איננו זקוק יותר לענייני העולם הזה. דרגה זו שייכת אצל כל יהודי, לפי מדרגתו. חייו של האדם מלאים וגדושים הם בנסיונות, ובעצם כל פסיעה שהאדם עושה בזה העולם, היא נסיון מאת הבורא, לראות כיצד יפסע, ובאיזו צורה יכוון את צעדיו.

הגר"י זילברשטיין שליט"א בספרו 'ברכי נפשי', סיפר על יהודי באחת מארצות אירופה, ביקש לרכוש לעצמו פרווה למעילו. הוא התכוון לשלם על כך מחיר יקר, כיאה למוצר שכזה, הידוע במחיריו הלא זולים. מה גדלה הפתעתו כאשר הגיע אל המוכר הגוי, וזה הציע לו לרכוש פרווה במחיר מוזל מאוד שהגיע לכ 20% מהמחיר הקבוע בשוק.

אם מחירה הרגיל של פרווה היה, למשל, 1,000 שקלים, היה מוכן הסוחר למוכרה ליהודי שלנו ב 200 שקלים בלבד.

בתחילה לא האמין למשמע אזינו, ושאל את הסוחר פעם שניה ושלישית באיזה מחיר הוא מתכוון למכור לו את הפרווה, כשהסוחר אישר שוב ושוב את המחיר המוזל שנקב בתחילה, החליט היהודי לרכוש ממנו מספר רב של פרווות, ולמוכרן במחיר הרגיל, וכך יעלה בידו להרוויח מעיסקה זו הון רב.

וכך עשה, והצליח לצבור לעצמו סכום כסף גדול מאוד.

לאחר שסיים את מכירת הפרוות, וירא כי טוב, החליט לנסות את מזלו בשנית. והנה גם הפעם היה מוכן הסוחר למכור לו את הפרוות במחיר המוזל.

היהודי רכש כמות גדולה של פרווות, ומכרן, והצליח גם הפעם להתעשר בהון רב.

כשהגיע בפעם השלישית, השתנו לפתע פניו של הסוחר, שהרים עליו את קולו ושאל: 'תגיד לי, כמה כסף שילמת על הפרוות שמכרתי לך?'

כשנקב במחיר המוזל, החל הסוחר לצעוק, ואף לאיים עליו, ותוך שהוא מנופף באצבעו השמיע אימונים קשים נגד היהודי, הגדירו כגזלן, וטען ששחט

שמעו וראו כי טוב ה'

בסיעתא דשמיא, מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הלשון ובמספר ישיר:

0733-718-144

מסודר לפי פרשות השבוע, חגים ונושאים שונים

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו

כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

צרפתית

+972587929003

אנגלית

+16467853001

עברית

+972585207103

ספרדית

+541141715555